κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, ἀφανίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 4· ἱδρῶτος, καταστολή, ἐμπόδισις, ὁ αὐτ. π. Ἱδρῶτ. 39.

καταπνοή, ἡ, φύσημα, ἀνέμων Πινδ. Π. 5. 162.

κατάπνοος, ον, συνῃρ. **-πνους, ουν,** καταπνεόμενος, φυσώμενος, διαπνεόμενος, «εὔπνους, «κατάπνους» Πολυδ. Α', 240.

καταπόδα, -πόδας, ὁ ὀρθὸς τύπος **κατὰ πόδ-, ἴδε πούς Ι. 4. 6.**

καταποδέω, ῶ, τὸν πρότερον ὁ ἐπιὼν κατηπόδει (**κατεπάτει**;) Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 329, 14, ἔκδ. Β.

καταπόθρα, ἡ, ἴδε **καταπότρα.**

καταποικίλλω, κοσμῶ διὰ διαφόρων χρωμάτων ἢ κατὰ ποικίλους τρόπους, διαποικίλλω, τὸ σῶμα Πλάτ. Τίμ. 85Α.— Παθ., τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 6D· ὁροφὴ ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένη Διόδ. 1. 47· πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο Ἀθήν. 204Β· ἴδε ἐν λέξει **κηρογραφία**·— περὶ τοῦ λόγου, ἡ λαλιὰ χαίρει ἀβρότητι καταποικίλλεσθαι Walz. Ρήτορ. 9. 257.

καταποιμαίνω, περιποιοῦμαί τι ὡς ποίμνιον, Κύριλλ.

κατ-απολαύω, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολαύω, ὑπὲρ τὸ δέον, **ὡς τὸ καταχρῶμαι,** μετὰ γεν. Ἐκκλ.

καταπολεμέω, πολεμῶν καταβάλλω, ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, ὑποτάττω ὁλοσχερῶς, (πρβλ. καταγωνίζομαί τινα), Λατ. debellare, τινὰ Θουκ. 2. 7., 4. 1, Ἀνδοκ. 25. 22· πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ καταπολεμῆσαι τούτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10· ἐν τῷ ἐνεστ., προσπαθῶ νὰ καταβάλω, τινά τινι κ. ὁ αὐτ. 4, 86.— Παθ., ἐλπίζοντες αὐτὴν [τὴν πόλιν] καταπεπολεμῆσθαι, ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῆ ἕνεκα τοῦ πολέμου ἢ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, ὁ αὐτ. 6. 16, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 243C, D· ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον κατεπολεμήθημεν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27. **II.** κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, πολεμῶ κατά τινος, τινος Κλήμ. Ἀλ. 871· καὶ μετὰ δοτ., τοῖς βαρβάροις καταπολεμῶν ἐκράτησε, ἐπιμόνως πολεμῶν, Πλουτ. Καῖσ. 2. 1321.

καταπολέμησις, εως, ἡ, ἡ διὰ πολέμου καταβολή, καθυπόταξις, ὑποταγή, (πρβλ. **καταγωνισμός**), Πολυδ. Θ', 142, Νικήτ. Χρον. 162Β.

καταπολεύω, ἐπιτεταμ. **ἀντὶ τοῦ πολεύω,** στρέφομαι, Σχόλ. εἰς Ἀράτ. Φαιν. 147.

καταπολίζω, κτίζω πολλὰς πόλεις, γεμίζω μὲ πόλεις, κ. τὴν χώραν, τὰς νήσους, καὶ ἐν τῷ παθ. καταπεπολισμένης τῆς χώρας, καὶ ἐν τῷ μέσ. κατεπολίσαντο τὰς νήσους Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολιορκέω = πολιορκέω, κυρ. καὶ μεταφρ., Εὐμάθ. σ. 437, τὰς πόλεις κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολῖτεύομαι, ἀποθ. ὑποτάττω, καταβάλλω πολιτευόμενος, διὰ τῆς «πολιτικῆς», τινα Δημ. 442. 21, Πλουτ. Πομπ. 51· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ **δημαγωγῶ, ὁ** αὐτ. ἐν Γάλβ. 20, κτλ.·— πρβλ. ὑποπολιτεύομαί τινι.

καταπολύ, ἀντὶ τοῦ **κατὰ πολύ.**

καταπομπεύω, ἐμπαίζω, χλευάζω, τινὸς Λουκ. Ἑρωτες 37· πρβλ. **πομπεύω.**

καταπομπή, ἡ, κατάπεμψις, τὸ πέμπειν ὀπίσω, Ἀφρικαν. παρ' Εὐσεβ. Ευαγγ. Προπ. 390Α.

καταπονέω, καταβάλλω μετὰ πολὺν κόπον καὶ ἀγῶνα, τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου Διόδ. 3. 37· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτ. 11. 15· οὕπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατεπόνησεν Εὐστ. σ. 886, 8. — Παθ., καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι, νικῶμαι, Αἰσχίν. 33. 8· πάντα ταῖς ἐντελεχείαις καταπονεῖται Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 192, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. 537· τῆς τῶν προγόνων ἡγεμονίας καταπεπονημένης Διόδ. 11, 6· τὸν Καλλικρατίδαν πανταχόθεν τιτρωσκόμενον καταπονηθῆναι ὁ αὐτ. 13, 99.

καταπόνησις, εως, ἡ, **κόπωσις, ἀδυναμία,** ἐξάντλησις, Ἰω. Χρυσ., κτλ.

κατάπονος, ον, καταπεπονημένος, ἐξηντλημένος, καθάπερ ἐφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς Πλουτ. Σύλλ. 29· ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 25. **II.** κοπιώδης, ἐπίπονος, πόνους προξενῶν, ὀχληρός, λατρεία Μακκαβ. 3. 4, 14.

καταποντίζω, ῥίπτω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τινὰ Λυσ. 142. 16, Δημ. 677. 6, κλ.· μεταφορ., κ. τὰς βουλὰς Λιβάν. 2, σ. 576·— καταποντισθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης Διόδ. 18. 20, πρβλ. Πλούτ. 2. 403C· [ναῦς] κ. εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπόντισις, εως, ἡ, καταβύθισις εἰς τὴν θάλασσαν, πνίξιμον ἐντὸς αὐτῆς, Ἰω. Κλίμ. 334. 23.

καταποντισμός, ὁ, Ἰσοκρ. 257Ε· ὁ κ. τῶν χρημάτων Ἀππ. Μακεδ. 14.

καταποντιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ καταπνίξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταποντιστής, οῦ, ὁ, ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγων, ἐπὶ πειρατῶν, **λῃσταὶ καὶ κ.** Ἰσοκρ. 280Α, Δημ. 675 ἐν τέλει, 676. 3· μεταφ., καταποντισταὶ τῆς Ἑλλάδος Παυσ. 8. 52, 5·— ὡς ἐπίθ., κ. ἄνεμος Συνέσ. 193Β.

καταποντιστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ καταποντίσῃ, Νικήτ. Χρον. 60Β.

καταποντόω = καταποντίζω, τινὰ **ἐς** τὴν θάλασσαν προσαγαγὼν κ. Ἡρόδ. 1. 165., 4. 154, Ἀντιφῶν 132. 37, κτλ.· **κ.** ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 3. 30· εἰς ποταμὸν Ἀθήν. 387F. — **Παθ.,** οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι Πλάτ. Γοργ. 511Ε.

καταποπέρδω = ἀποπέρδω κατά τινος.

καταπορεύομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι **ἐκ** τῆς ἐξορίας, (**ὡς τὸ κατέρχομαι,** κάθοδος), καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, καθόδου τυχόντων, Πολύβ. 4. 17, 8, **ὡς καὶ ἐν** ἐπιγραφ. Lap. Rosett. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγραφ. 4697. 19.

κατ-απορέω, ἀνεπιτηδείως προσπαθῶ νὰ θεραπεύσω, ἀποτυγχάνω ἐν τῇ θεραπείᾳ· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., ἢν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ [ὀστέα] ἐμπεσεῖν, ἂν ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀμελείας ἀφεθῇ ἡ θεραπεία τῶν ἐξαρθρωθέντων ὀστῶν, Ἱππ. Ἄγμ. 773, πρβλ. π. Ἄρθρ. 789, 827.

καταπορθέω: μέλλ. -ήσω, ἐντελῶς πορθῶ, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Γλωσσ.

καταπορθμίας, ὁ, ἄνεμος καταπνέων διὰ τοῦ πορθμοῦ, ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 5.

καταπόρνευσις, εως, ἡ, τὸ μεταχειρίζεσθαι ὡς πόρνην, ἀτιμάζειν, παρθένων Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπορνεύω, κάμνω πόρνην, ὁδηγῶ εἰς ἀτιμίαν, τὰ θήλεα τέκνα Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. 196. — Παθ., γίνομαι πόρνη, θυγατέρας καταπορνευθείσας πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον Στράβ. 532. **II.** «βιάζω», ἀτιμάζω, ὡς πόρνην μεταχειρίζομαι, καταπορνεύσαντες τὴν γυναῖκα ἀνεῖλον Πλούτ. 2. 821D, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 8. **III.** σπαταλῶ εἰς πόρνας, πάντα κατακεκύβευκε καὶ καταπεπόρνευκε Δίων Κ. 45. 28· μεταφ., κ. τὴν γεῦσιν, διαφθείρειν, Γρηγ. Ναζ.

καταπορνοκοπέω, καταναλίσκω εἰς πόρνας, ὥσπερ οἱ πορνομανεῖς (πρβλ. **κατοψοφαγῶ**), Πολυδ. Γ', 117.

καταπόρφυρος, ον, ἐντελῶς πορφυροῦς, Ἰω. Λυδ. π. Ἀξ. 2. 13.

καταπορφυρόω, ῶ, ἐντελῶς πορφυρῶ, ἐρυθρῷ χρώματι βάπτω, Θεόδ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μι.

κατάποσις, εως, ἡ, τὸ καταπίνειν, Πλάτ. Τίμ. 80Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **II.** τὸ μέρος, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάποσις, φάρυγξ (ὁ καταπιώνας), οἰοισοφάγος, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κ. κολακεύειν μειζόνως Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 43· ὅτι χεῖρας δέδωκεν [ὁ θεός], ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλίαν Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1. 16, 17, Ἀρεταί. π. Αἴτ. Χρον. Παθ., 1. 7.

καταπότης, ὁ, λάρυγξ, Σουίδ., καὶ ὁ καταβιβρώσκων.

καταπότιον, τό, τὸ καταπινόμενον, καταπότι, «χάπι», καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον ποιεῖν καταπότιον δοθὲν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2., 9. 8, 3· δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον Διοσκ. π. Ὀρειβ. σ. 163, 217, 347κ. Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 7, 5.

καταποτνιάομαι, ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, ἐπιμαρτύρομαι, Βυζ.

κατάποτον, τό, καταπότιον, τὸ κοιν. «χάπι», διότι διὰ μιᾶς καταπίνεται, ταῦτα λεῖσ τρίψας κατάποτα δίδου Ἱππ. 407. 32 καὶ ἀλλ.· οὐδὲν ἐκ τοῦ καταπότου ὠφελήθη 1046Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2· **καταποτά,** τά, αἱ τροφαί (τὰ καταπινόμενα), ἡ δὲ τῶνδε κυριωτάτη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται Ἀρετ. 97, 20.

καταπότρα, ἡ, τὸ κατώτατον στῶμα τοῦ οἰσοφάγου, τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομάχου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 32·— ἐν Ἱππιατρ. 61, **καταπόθρα**·— παρὰ Σουίδ. ὡσαύτως, **καταπότης, ου,** ὁ.

κατ-αποφαίνομαι, Μέσ., ἀποφαίνω τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, τινὸς Ἀθανάσ. (πρβλ. **καταγιγνώσκω**).

καταπραγμᾰτεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι μέσα ἐναντίον, τινος Γρηγ. Ναζ. 1. 341Α, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 68· μετ' ἀπαρ., παρὰ Φωτ. Βιβλ. 244. 20. Τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουίδ.

καταπρακτικός, ή, όν, ἐπιτῆδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, τῶν νοηθέντων Μουσών. παρὰ Στοβ. 338. 34.

καταπρᾰνής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καταπρηνής,** Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. **-νῶς,** Ἐκκλ.

κατάπραξις, εως, ἐκτέλεσις, τῶν βεβουλευμένων Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 4· τῶν παραγγελμάτων Κλήμ. Ἀλ. 443, κτλ.

καταπράσσω. Ἀττ. **-ττω: μέλλ. -ξω·** — ἐκτελῶ, κατορθώνω, κοινῶς «καταφέρνω», ὅσα βούλεται ἡ πόλις καταπράττει Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46· κατέπραξας ἃ ἐβούλου αὐτόθι 1. 2, 2· οἱ καταπράξαντες ἡμῖν ταῦτα αὐτόθι 7. 7, 16· κ. ὥστε μένειν τοὺς φυγάδας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 11. **2)** ἐπιτυγχάνω, κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν ἀρχήν, τὴν ἡγεμονίαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 76, Πόρ. 5, 5.— Μέσ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτόν, κατορθώνω, πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπράξασθαι, ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.